

Durmuş Hocaoğlu

Siyâset Bir Tiyatrodur; Ancak, Tiyatro Bir Ciddiyettir

Yeniçağ, “Analiz”, 11 Aralık 2006, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 479; 2006-141; Aralık-06

YENİÇAĞ

Türkiye birkaç günden beri, yine, ne anlama geldiği hayli meşkûk binbir çeşit “sorun”lardan birisini daha görülmemiş bir ciddiyet ile tartışıp duruyor: Hükûmet, bir hava ve bir deniz limanını Kıbrıs Rum yönetiminin kullanımına açılması ile ilgili olarak yapılan “jest”i kime danıştı, kiminle müzâkere etti de AB Dönem Başkanlığı’na götürmeye karar verdi? Konu Meclis’e niçin getirilmedi, muhâlefetin fikrine niçin mürâcaat edilmedi, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay ile niçin istişâre edilmedi? Vesâire, vesâire...

Şimdi bunları konuşuyoruz.

Cumhurbaşkanlığı’na bu hususta gerekli bilginin verildiğine dâir haberler üzerine, Köşk’ten, “bu gibi haberlerin gerçeği yansıtmadığı, öneri hakkında doğrudan ya da dolaylı hiçbir biçimde bilgilendirilmenin vâki’ olmadığı” şeklinde bir açıklama yapıldı. Deniz Baykal bu çıkışın ülkenin politikasında bir “kırılma” olduğunu bildirirken, “Başbakan, Genelkurmay Başkanı ile, ana muhalefet partisi ile istişâre etme ihtiyacı hissetmiyor; Bush ile, Karamanlis ile istişâre ediyor. Bir dış politika krizini çözeceğiz derken çok tehlikeli bir rejim sorunu ortaya çıkarılmıştır” ifâdeleriyle mes’eleyi yine mutâdı veçhiyle bir “rejim sorunu”na tahvîl ediverdi. Demek ki mes’ele bu kadar ciddî: Rejim sorunu! Devlet Bahçeli ise, Hükûmet’in bu girişiminin “Avrupa treninin raydan çıkmasına sebebiyet verdiğini” ileri sürdü. Bu daha da ciddî; demek oluyor ki artık “onurlu üyelik” kapıları kapanıvermiş görünüyor. Bunlara karşılık Başbakan Erdoğan ise, “Sözlü görüşmeler için de mi Çankaya’ya veya ilgili bazı kuruluşlara soracağız? Yeterince altyapı ve birikime sahibiz. Yazılı bir metne dönüştüğü zaman tabî ki görüşeceğiz. Bunları birbirinden ayırt edelim. Birbirimizi yormayalım, birbirimize haksızlık etmeyelim.” dedikten sonra da – mâdem ki “ilgili” olduğu tasdik ediliyor, niçin istişâre edilmiyor diye zor bir suâl atmamalım ortaya ve devam edelim - mühim bir îkazda bulunuyor: “Piyasalar rahatsız oluyor, zararı vatandaş görüyor.” Bu açıklamada da, tabiatıyla, mes’uliyetini müdrîk ve işini bilen bir hükûmetin ağırlığı görülmezlik edilemiyor: “Millet vekâleti size vermediğine göre, sizlere de neler oluyor demektir” bu ve dahi haklıdır da. Hem sonra şu Borsa işi de pek mühim gayet tabî ki; ya bir de yatırım ve istihdama gitmeye niyeti olmadığından paradan para çırpınmak için serseri mayın gibi dolaşan tonlarca meblâğ ürkerse sonumuz ne olur; değil mi? Düşünen yok ki! Hâlbuki, vaziyet gerçekten ciddî: Öyleyse herkes kendi işine baksın efendiler; hükûmet etmeyi Hükûmet’e bırakınız, gürültü patırtı etmeyiniz, susunuz ki Borsa Lordları ürkmessin – çünkü işimiz gücümüz onları memnun etmek. Bütün bu hengâme içerisinde muhâlefet olmanın illâ ki olur-olmaz herşeye peşin-peşin îtiraz etmek anlamına gelmediğinin bilincinde olan Mehmet Ağar’ın açıklaması da ayrı bir değer

taşıyor şüphesiz: “Sonuç olarak ülke, hükümetin yönetimi altındadır. Millet böyle bir yetkiyi siyasî iktidara vermiştir. Ancak danışma mekanizmalarının işletilmesinin zararı yoktur. Aynı zamanda demokrasinin de gereğidir. Bütün bunlara rağmen hükümet siyasî sorumluluğu taşıyan makam olarak böyle bir girişimde de bulunabilir.”

Hiç de fenâ fikir değil doğrusu; hattâ azı var fazlası yok.

Çünkü, Mühür kimdeyse Süleyman O’dur.

★★★

Bu arada dış yankılar da hayli dikkat çekici, gelen haberlere göre. Meselâ Hükümet’in bu “cesur” atağı AB üyesi ülkeleri ikiye bölmüş imiş; bu haber doğruysa – ki inşaallah öyledir - böyle iki “cesur atak” daha yapıldığında en az sekiz parçaya bölünecek olan Evropa’nın işi bitmiştir külliyyen. Ancak, bir başka habere göre de Yunan ve Kıbrıs Rum Kesimi büyükelçileri, Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın çıkışını Türkiye’nin planının ne kadar “zayıf ve muğlak” olduğunu göstermek için kullanmaktalarmış. Bu fenâ; ama iyisi de var: Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk de Büyükanıt’ın çıkışının uzun vâdede – herhâlde askerden gelen her teklifte bir faşizm izi olacağını îmâ ederek - hükümetin elini güçlendirdiğini savunmuş imiş vesâire.

★★★

Siyâset bir tiyatrodur; el-hak! Ancak, tiyatro bir ciddiyettir.
Ben, sahnelenen bu oyunda bir ciddiyet göremiyorum.

